

Comentaris a la Carta de la Pau dirigida a l'ONU

La introducció de la Carta de la Pau

La «Carta de la Pau, dirigida a l'ONU», comença amb dos paràgrafs introductoris. El primer d'ells diu així:

«Amics, amigues,

Gairebé tots desitgem, des del més profund del nostre ésser, la pau. Malgrat tot, són ben palesos els tràgics i continus trencaments de la pau entre els diferents pobles del món. No és gens fàcil la tasca de buscar solucions adients per assolir-la. Hi ha molts obstacles.»

Els qui subscriuen la Carta de la Pau, o s'hi adhereixen, es dirigeixen a totes les persones del món com a amigues i amics, ja que l'amistat és cridada a ser un comú denominador de qualsevol relació humana: amistat de pare a fill, d'esposa a espòs, d'avi a nét; entre veïns; a la feina: entre companys, entre empresari i treballador; entre professor i alumne; entre els que competeixen: a les empreses, en el comerç, en l'esport; entre el conductor de l'autobús i el passatger i entre el dependent de la botiga i el client, etc. Això -ser amic-, com es veu més endavant en el punt III, constitueix un dels fonaments sobre els quals construir la pau.

La «majoria» desitja la pau.

La Carta de la Pau és realista i diu que la «majoria» desitgem la pau, és a dir, no tots. Per exemple, els qui s'excusen dient que ells no van demanar ser engendrats i no estan contents amb ells mateixos, ni amb la família, el lloc o la situació social en què van néixer: no desitgen la pau amb ells mateixos, ja que estan molt còmodes amb la seva passivitat i la seva mandra. O també, alguns fills o filles, els pares dels quals tenen grans desavinences entre ells; si aquells, els fills, són frívols, preferiran que aquests conflictes entre els seus progenitors no es solucionin i així ells podran seguir sota una autoritat dèbil, que els permet continuar la seva vida capritxosa i arbitrària. Igualment no desitgen a fons la pau molts dels qui promouen negocis, empreses o serveis que es sostenen en bona part amb les situacions de desassossec, incomprensió, incomunicació i lluita que hi hagi a la societat, com són, entre d'altres, i per anomenar els casos més notoris els productors i venedors de drogues, contrabandistes d'armes, agents de prostitució forçada, etc.

La majoria desitja la pau, però la desitgen «en el més profund del seu ésser», que és certament on les persones poden prendre les seves més fermes determinacions. Però, potser molts d'aquesta majoria no desitgen la pau en el més superficial i quotidià, perquè la pau -que pressuposa que hi hagi justícia- no s'assoleix sense l'esforç i l'aportació per part de tots, és a dir, que per a assolir-la, cadascú ha de modificar algunes actituds o comportaments propis, cosa que requereix esforç i rectificació constant.

Adreçada a tothom

La Carta es dirigeix a tots. Ningú no resta eximit de treballar per la pau. Assolir una pau estable i digna requereix de l'aportació, no sols dels responsables dels pobles i les nacions, etc., sinó de totes les persones, d'una forma similar a com és indispensable la conjunció de milions de gotes de pluja perquè es formin els rius i verdegin els camps. La suma de milions de descontentaments de moltes persones produeix, en canvi, les guerres. Avui dia és necessària una inundació de pau.

Encara que es desitgi la pau, hi ha trencaments de la mateixa. Això que s'afirma a la Carta, no és per idealismes o per conviccions a priori sinó, que es remet a la història i a la sociologia; a la constatació i a l'experiència, que són a l'abast de tothom: «són palesos» -es diu.

Ser realistes. La pau comença a cadascú.

La pau creix de dins cap a fora, comença a l'individu i arriba a la societat. Per això, a la Carta s'esmenta «la pau entre els diferents pobles del món», perquè aquesta és la dimensió culminant de la pau i, per a assolir-la, fa falta aconseguir la pau personal, familiar, grupal, etc. I, també, a més, perquè la manca de pau «entre els pobles», és a dir, les guerres, és el que pot causar més víctimes innocents i produir majors conseqüències nefastes futures. Però aquest document busca també ajudar a la pau personal i interpersonal en tots els ambients i nivells. La pau no ve de fora com un element estrany, nosaltres mateixos som pau, som l'origen de la pau. No s'hi val a convidar les persones a alguna cosa escamotejant les dificultats que aquesta comporta i prometent enganyosament uns resultats ràpids i fàcils. La Carta és sincera, per això avisa: «No és fàcil la tasca ...», i «Hi ha molts obstacles», tant interns com externs a cada persona, dels quals n'hem esmentat ja alguns.

Dir que els éssers humans tenim una certa tendència al domini i l'explotació d'altres, o a la seva marginació, i fins i tot a la seva aniquilació, no és pas pessimisme antropològic sinó realisme, fruit de constatacions històriques i sociològiques. Tenen raó els qui diuen que l'ésser humà és un «ésser capaç de fer mal». Només cal mirar dins nostre, i a l'entorn, a prop i lluny.

El segon paràgraf de la Carta diu així:

«Aquesta Carta de la Pau voldria assenyalar alguns principis que puguin ajudar a superar aquests obstacles i oferir, alhora, uns fonaments, sobre els quals construir més sòlidament la pau.»

La pau no ve sola.

La pau no ve sola, sense esforç. En aquesta vida, l'únic que a cada persona li ve donat és el seu començar a existir, ja que no se li pot demanar col.laboració a ningú per a que existeixi, ja que abans ell no existia i res no se li podia demanar. La pau s'ha d'aconseguir i, requereix l'esforç de cadascun.

La Carta fa una declaració de les seves intencions, que també és realista i sincera: La Carta sola no assoleix la pau, ni tampoc llença o catapult a la pau, és a dir, ella no és una vareta màgica, davant la qual nosaltres podem romandre passius. Ella -diu el mateix document- «voldria assenyalar alguns principis» i «oferir uns fonaments», que no és poc (com deia el savi: el més pràctic és una bona teoria); a partir d'aquí, és tasca de tots «superar els obstacles» per a la pau i «construir-la més sòlidament». A cada època sorgeixen nous obstacles que s'oposen a assolir-la, i per altra banda, a causa dels atacs contra ella, s'ha esfondrat o trencat; cada cop s'han de buscar fonaments més sòlids.